

Contactdag voor medewerkers

Er is niets „gekapt”. En waar ik zelf geregeld heb meegewerkt in de groei dezer dingen wil ik graag zeggen, dat ik er voor bedank om een door anderen en mij na rijp beraad genomen beslissing als „onbesuisd” te laten kwalificeren. Wij mogen hier missehien wel van onbesuisdheid spreken, maar deze is dan aanwezig bij hem, die hier het woord onbesuisd gebruikte. Ik vind deze dingen zo erg, want zij zijn zo ontzaglijk goedkoop in een in de boekhandel te verkrijgen boekje, gekocht door het gereformeerde volk, dat van de details toch niets weet en dan denkt, dat hier ook al weer een of andere ongerechtigheid is gepleegd.

Een paar dagen geleden vierden wij de verjaardag van een vriend. Daar was ook aanwezig prof. Grosheide sr. Hij zei tegen mij: „Weet ge wat mij zo ergert in die klachten over de studenten, – dat is dit, dat men het doet voorkomen, alsof deze studenten-generatie zo slecht is, terwijl ik vind, dat in het algemeen de studenten nu veel serieuzer zijn dan wij waren in onze tijd. Wij hadden veel minder ernstige gesprekken en namen het veel minder serieus dan de tegenwoordige generatie”.

Ik zei toen tegen hem: „Ik ben je erg dankbaar voor dit oordeel; ik ben het hartelijk met je eens; mag ik jouw mening, die je hier uitspreekt, aan het gereformeerde volk vertellen in een artikel in het V.U.-blad?”

Waarop hij zei: „Ja natuurlijk mag je dat, want het is volkomen waar en iedereen mag mijn mening ten dezen weten.”

Ik zou willen zeggen, wanneer de onder ons zo geziene en hooggeachte Grosheide, die langs allerlei wegen nog dagelijks met studenten contact houdt ondanks zijn zes-en-zeventig jaren, aldus oordeelt, dan is er nog geen reden voor een noodkreet.

En nogmaals, er zijn er ook onder de studenten, die verkeerd leven. Er zijn ook in het studentenleven uitingen van het feit, dat de zonde altijd op de loer ligt. Er zijn ook in de studentenwereld misstanden.

Ja, wat dacht men dan. Zal men werkelijk onder meer dan tweeduizend jonge mensen van gelijke beweging als wij iets anders verwachten?

Doch wanneer men dit constateert, dan lijkt het mij niet juist om de grote trom te gaan roeren: een brochure op de markt te gaan brengen; felle en verontwaardigde zinnen te schrijven . . . Ik geloof, dat het juister is, dat wij samen onze schuld belijden ook als kring van de universiteit. Want alleen in dat bewustzijn, van samen schuldig te zijn en van samen alleen te kunnen leven door de genade Gods in Christus, wordt het leven gebouwd en wordt de oprechte eenheid gediend. Wij zullen samen moeten belijden, dat er zonde is, dat de zonde sterk is,

Overijssel, Noord-Holland, Drente en Zeeland zijn, kort of langer geleden, al voorgegaan in het organiseren van een contactdag of een tontact-middag voor hen, die in de provincie aan het werk in de V.U.-organisatie meedoen. De ervaringen waren daar bijzonder goed. Het is belangrijk dat de V.U.-werkers elkaar eens ontmoeten anders dan in de plaatselijke en ringvergaderingen en samen de ervaringen, vragen, problemen en mogelijkheden bespreken.

Zuid Holland-Noord hield nu een dergelijke contact-middag op woensdag 29 januari in Den Haag. Het programma vermeldt toespraken van de heren prof. dr. R. Schippers „Waarom we voor de V.U. werken” en B. Faber „Hoe we voor de V.U. werken”. Daarnaast dan de vragen en opmerkingen met beantwoording daarvan door de sprekers en vertoning van de film „V.U.-festival 1955”.

Nu we dit schrijven is nog niet anders bekend dan dat de belangstelling bevredigend is. Uit elke plaats wordt de correspondent (of een van de andere comité-leden) en het hoofd (of één der hoofden) Vrouwen-V.U. Hulp verwacht. Een week vóór de vergadering was reeds bekend dat er in elk geval omstreeks 70 deelnemers zullen zijn.

Deze contactmiddag zij de inzet van een veelbelovende activiteit. Dat die hard nodig is, behoeft geen verdere toelichting.

sterk in onze gezinnen, sterk in onze jeugdorganisaties, sterk in ons maatschappelijk leven, sterk ook aan de V.U., sterk ook in het studentenleven, sterk ook in het corps, maar dat, God zij gedankt, het de goedertierenheden des Heren zijn, dat wij niet vernield zijn en dat wij daarom samen in liefde mogen werken om elke dag opnieuw de reformatie des levens te vinden. En in die houding geven wij elkander de hand.

En dan is het resultaat niet een vlamme brochure en driftig gekijf (hoe goed op zichzelf ook de bedoelingen van brochures mogen wezen) maar dan wordt het resultaat een *samen* worstelen om weer te zijn, om elke dag opnieuw te zijn, het volk, welks God de Here is.

Tenslotte, al betreur ik het verschijnen van de brochure „Gij geheel anders”, en speciaal wat betreft de wijze, waarop zij aan het publiek werd aangeboden, ik wil natuurlijk gaarne zeggen, dat ik overtuigd ben, dat de schrijvers bedoeld hebben de goede zaak te dienen. Ik twijfel er niet aan, of zij zullen met allen, die tegen verkeerde dingen in het gereformeerde leven in het algemeen en in het studentenleven in het bijzonder willen strijden, één lijn willen trekken.

En wanneer er studenten zouden zijn, die menen dat de artikelen, die ik schreef, ook maar enigszins de strekking zouden hebben om wat werkelijk kwaad is goed te praten, dan hebben zij zich wel degelijk vergist. Want tenslotte, – dat zal ieder hebben begrepen, – sta ook ik